

Gidenin Ardından

— ezgi-oykum-- · 01 Nisan 2009

Sesinin ezgisel tınını özledim,
Teninin bulut ahenginde kayganlığını...

Yüreğinin tenhaliğine sinen öfkeni nasıl oldu da onca zaman sezemedim?
Uçurumları biriktirmişsin gür kirpiklerinin altındaki 'yosun' incilerine.

Bana rağmen, deniz kokunu özledim...
Beklemelere rehin bıraktın beni.
'Üşümek yok artık' demiştin, Bu ürperdi de ne öyleyse?

Sevmek neydi senin için sevgili?
Ben Tanrı'nın bana bahsettiği bütün yetilerimle seninle akmıştım yaşamın her rengine.
Sana hep az geldim demek ki sevgili.Mükemmel olan;Yaratandır, yaratılan değil sevgili!!

Söyle neydi sevmek?
Çürüttük değil mi?

Ne kadar da hızlı...(Yaşadığımız çağın bir oyunu bu galiba; hızlılık!)
O yüzden gözlerimi yumup, anımsayınca bizli anıları; ekşi bir yanık kokusu sızıyor hücrelerime...

Hiçbir gözde arınamıyorsun değil mi?
Temize çekemiyorsun kararttığın ruhunu.

Son trende kalktı istasyondan sevgili.
Birkaç şiir, boş düş şişeleri, gözlerin ve çürütölmeye bırakılmış aşk kalıntıları.

Senden kalan son sermayelerim bunlar.
Merak etme son demdir bu; tüketeyeğim bende, sende kal(may)an ben gibi.
Söyle sevgili, hadi zaman daralıyor; kifayetsiz sözcüklerimde gitmek üzereler. Sevmek neydi?
İnsan kendini bile özlerken nasıl bu kadar içi boş olabiliyor, nasıl bu kadar kör, sağır, yitik?

Morg soğuğu dudaklarımdan sana ulaşmayacağını bildiğim fısıltılar dökölüyor:
Sevmek yanmaktı sevgili, yakmaktı...

Sen ne yanan olabildin sevgili, ne de yakan...